

Знаете ли какво ми дойде на ума? — Сега вие плахо съ ржчичка разгръщате страницитѣ на моя разказъ — а следъ десетина години — на масата ми ще лежи издадено томче на нѣкого отъ васъ.

До виждане, бждещи колега.

Г. П. Стаматовъ.

Г. П. Стаматовъ

Мирчо—поетъ

— Какво търсишъ, Мирчо?

— Нищо, чичо.

— Какъ нищо! Обърна кжщата наопаки.

— Загубихъ тетрадката по френски...

Чичото се усмихна. Мирчо отчаенъ излѣзе.

„Горкия! Влизамъ му въ положението. Страдалъ съмъ отъ сжщата болестъ.“

Краста. Добре — ако съ време мине — ами ако се залови после да пише романи, драми поглупави отъ стихове?

Пишатъ сега стари професори, запасни полковници, лѣкари по рецепти.

Пияница можешъ да убедишъ да не пие. А я кажи на такъвъ поетъ да не пише — очитѣ ти ще издращи — погубвашъ таланти! Колко тетрадки изгорихъ — като гжи никнатъ други.

Не може така — миналия срокъ една двойка — сега три.

—

— Слушай, Мирчо! Разбери веднажъ за винаги — ржцетѣ ще ти отрѣжа, ако пишешъ стихове